

Frygten for at drive Kvaksalveri bortfalder, saa ville være Afviser snart være fulde af Avertissementer fra Kvaksalvere. Til det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), som gjorde den Bemærkning, at jeg vist var en Kjøbenhavnner, som ikke kjendte Forholdene paa Landet, kunde jeg være fristet til at vende Bemærkningen om og sige, at saa kjender han ikke til Forholdene i Kjøbenhavn; thi hvis han tror, at der ikke findes Kvaksalvere i Kjøbenhavn, tager han fejl, der er fuldt op af dem, og det viser Domsamlingerne idelig, at der er Sager, som foretages af denne Art, saa at vi Kjøbenhavnnere ogsaa vilde være interesserede i, at der bliver draget Omfjerg for os i den Retning. Det ærede Medlem retoncerede for sit Bedkommende paa, at Samfundet skulde drage Omfjerg for ham; ja det kan gjælde for et enkelt Tilfælde, men ikke som almindelig Regel og ikke paa dette Punkt; den Enkelte kan ikke bevare sig selv, deri ligger det. Allerede Kjøbenhavnste Forhold vilde være tiltrækkelige til at begrunde et Ønske om at ville fastholde Forbudet imod Kvaksalveri; thi der sker overordentlig meget Oprøkkeri derved; det Meste af det er ikke andet end Bedrageri, men selv blandt dannede Folk, som man skulde tro være meget oplyste, der finder man det ogsaa, og navnlig naar Lægekunsten har vist sin Usmagt. Det er ikke min Mening, at jeg nærer nogen Overtro paa Lægekunstens eller Lægevidenskabens Usmagt, men der er dog nogen Garanti i den Videns, som Lægerne ere i Besiddelse af, og den tror jeg ikke, Samfundet kan give Slip paa. Men hvis jeg med det ærede Medlems Tilladelse maa tale noget om Forholdene paa Landet, saa vil jeg dog sige, at de Udtalelser, han kom med, være egentlig ikke rettede imod mig; det var egentlig ikke nogen virkelig Indvending imod mig. Tvertimod; jeg kan godt tage det til Indtægt, thi det ærede Medlems Bemærkninger gif, saavidt jeg forstod dem, ud paa, at han ikke forsvarede Kvaksalverikure som saadanne, men at han sagde: Vi have ikke Læget nok paa Landet, og derfor maa vi henvende os til disse Personer. Det er en Betragtning, som jeg godt kan gaa ind paa. Dens Konsekvenser er ikke at støtte Kvaksalverne, men at sørge for, at der kan blive flere Læger, og det er en meget god Betragtning, maade, som jeg vilde ønske, han konsekvent vilde gjennemføre, thi det vilde føre til, at han støttede Udviklingen af Sygekasser paa Landet, og derved vilde han gjøre megen Nytte. Hvad de floge Røner angaar, maa deres Tid helst betragtes som omme. De maa helst

betraktes som forsvindende for en større Ud bredelse af Lægestanden paa Landet.

Klein: Jeg føler mig noget trykket ved i dette Dieblif at tage Ordet i denne Sag, som allerede har været Gjenstand for en temmelig lang Behandling, og jeg gjør det saa meget nødigere, som jeg ikke kunde være tilstede ved dens Behandling fra Begyndelsen og altsaa for en stor Del er ubekjendt med, hvad der er sagt her i Salen. Paa den anden Side vilde jeg ikke anse det for rigtigt, om jeg undlod at udtale mig herom, fordi det jo ikke vil være længe, inden man gaar til Afstemning over, om denne Sag skal gaa videre eller skal afstøves fra videre gaaende Drøftelse, og jeg har jo tidligere indtaget et saadant Standpunkt, at jeg tilstrækkelig har betegnet mig som den, der mener, at vor nuværende Kvaksalverilovgivning trænger til Gjennemsyn og Forandring. Det har forsaavidt glædet mig at høre udtalt baade af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holck) og fra den ærede Justitsminister, at det paa ingen Maade er Meningens at ville benægte det, at Kvaksalverilovgivningen i alt Fald kunde trænge til Forandring og Forbedring. Det vilde ogsaa være behøveligt, om man i Aaret 1889 vilde hævde en saadan Juldkommenhed hos Kvaksalverilovgivningen, da det dog forholder sig saaledes, at det gjen nem en lang Aarrække fra forskjellig Side er blevet erkjendt, at vor Kvaksalverilovgivning trænger til en Forandring. Jeg skal minde om som Forklaring til, at jeg har følt mig breven til at tage Ordet, at det nu snart er 16 Aar siden, at jeg har tilladt mig for den danske Rigsdag at forelægge Forslag til Lov om Forandring i Kvaksalverilovgivningen. Men jeg var ingenlunde den Første, der betraadte den Lei. For over 20 Aar siden var det første Gang, at en Minister forelagde et Lovforslag i den Retning, nemlig aføde Justitsminister Leuning, der forelagde et Lovforslag desangaaende i Lands thinget. Det var i Samlingen 1873—74, at jeg selv fulgte hans Eksempel i Lands thinget. Men naar der baade i 1868 og i Aaret 1873—74 fra Regjeringens Side fremkom Forslag om Forandringer i Kvaksalverilovgivningen, var det ikke Noget, som maatte betragtes som noget Overraskende eller som et Forsøg paa en Virksomhed til Forandring i Lovgivningen, som kunde ventes ikke at være i Samklang med de Anskuelser, der vare komne frem i Repræsentationen. Jeg siger, at saa langt fra var dette Tilfældet, at det tvertimod begge Gange kan siges med Sandhed, at der havde foreligget Opfordringer